

ปัญหาทางกฎหมายของการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542¹

เกวลิน กิจเที่ยงธรรม²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายของการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความหมายและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการกระจายอำนาจและการถ่ายโอนภารกิจของรัฐให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศอื่นจะนำไปสู่การวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายของการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 โดยเมืองพัทยาเป็นหนึ่งในเมืองท่องเที่ยวชายทะเลในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรีที่ได้รับความนิยมที่สุดเมืองหนึ่งของประเทศไทย แต่เดิมเริ่มต้นจากการเป็นหมู่บ้านชาวประมงขนาดเล็กในเขตตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ต่อมาในปี พ.ศ. 2499 ได้ถูกจัดตั้งเป็นสุขาภิบาลนาเกลือ และในปี พ.ศ. 2507 ได้ขยายอาณาเขตจากตำบลนาเกลือไปจนถึงเขตพัทยา ในปัจจุบันซึ่งมีพื้นที่ในการปกครองประมาณ 22.2 ตารางกิโลเมตร โดยในปัจจุบันเมืองพัทยาได้เตรียมความพร้อมและกำลังเข้าสู่การเป็นเมืองใหม่น่าอยู่อัจฉริยะเพื่อเป็นศูนย์กลางธุรกิจและการเงินระดับภูมิภาค หรือศูนย์กลางของโครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC : Eastern Economic Corridor) ซึ่งเป็นหนึ่งในโครงการที่เป็นกำลังสำคัญของประเทศที่ต้องมีความพร้อมในการจัดบริการสาธารณะทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ คมนาคม หรือการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาของเมืองที่มาพร้อมกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรในพื้นที่ ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายที่รัฐจะต้องมีการดำเนินการจัดบริการสาธารณะให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่

ทว่าปัจจุบันกลับปรากฏพบปัญหาและอุปสรรคของการบริหารราชการของเมืองพัทยาที่ไม่สอดคล้องกับการพัฒนาของเมืองและบริบทของพื้นที่ ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นเหตุมาจากการใช้กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันในการบริหารราชการของเมืองพัทยาซึ่งกฎหมายหลักที่เมืองพัทยาใช้ในการบริหารราชการในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายจัดตั้งของเมืองพัทยาลับปัจจุบันที่ได้กำหนดรายละเอียดและอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานของเมืองพัทยานั้นมีสาระที่ ไม่สอดคล้องการสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยสามารถแบ่งแยกปัญหาของการใช้กฎหมายดังกล่าวได้เป็น 5 ประเด็นปัญหา ดังนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายของการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์พัฒนา เรือนใจดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังวรณ์ เรืองกาญจน์กุล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง วิทยาเขตบางนา

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาจำนวนสมาชิกสภาเมืองพัทยา โดยปัจจุบันสภาเมืองพัทยามีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 24 คน แบ่งออกเป็น 4 เขต เขตละ 6 คน ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542³ ในขณะที่เมืองพัทยามีจำนวนประชากรที่แจ้งเข้าอาศัยในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นในทุกปี อีกทั้งยังมีการอพยพของแรงงาน ซึ่งเป็นประชากรแฝงทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้นในทุกปี ทำให้เมืองพัทยามีจำนวนประชากรในพื้นที่หนาแน่นมากกว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น เป็นต้นว่า เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์การบริหารส่วนจังหวัดของบางจังหวัด การที่เมืองพัทยามีสมาชิกสภาเมืองพัทยาในจำนวนที่คงที่ ไม่ได้พิจารณาแปรผันตามความหนาแน่น ณ ขณะนั้น จึงเป็นเหตุให้จำนวนสมาชิกสภาเมืองพัทยาไม่เพียงพอต่อการรับใช้ประชาชนในพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นการรับฟังปัญหาของประชาชนในพื้นที่อันจะนำไปสู่การแก้ไขฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่ เป็นผลให้การเข้าถึงปัญหาและพัฒนาในพื้นที่ของเมืองพัทยาเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึงและครอบคลุม ดังนั้น จึงเกิดเป็นปัญหาเรื่องเกณฑ์การพิจารณาจำนวนสมาชิกสภาเมืองพัทยาค้น ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542⁴ ที่ไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากรในพื้นที่ซึ่งส่งผลต่อการเข้าถึงปัญหาและพัฒนาพื้นที่เมืองพัทยาที่ไม่ทั่วถึงและครอบคลุม

ประเด็นที่สอง ปัญหาการถ่ายโอนภารกิจให้กับเมืองพัทยา เมืองพัทยาเป็นเมืองที่มีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเล ร่วมกับเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น เป็นต้นว่า เทศบาลตำบลนาจอมเทียน หรือเทศบาลตำบลบางละมุง หากแต่แนวทางการปรับปรุงพัฒนาและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของแต่ละองค์กรมิได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันเสียทั้งหมด เนื่องจากมิได้มีกฎหมายใดที่ให้อำนาจไว้อย่างชัดเจนว่ากลุ่มองค์กรที่เป็นเทศบาลและเมืองพัทยาสามารถสนับสนุน ประสานและให้ความร่วมมือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่นได้ จึงทำให้เมืองพัทยาและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใกล้เคียงไม่สามารถสนับสนุน ประสานและให้ความร่วมมือในการพัฒนาพื้นที่ร่วมกันได้ ทำให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของเมืองพัทยาและพื้นที่ใกล้เคียงมิได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน การแก้ไขปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองพิเศษอย่างเช่นเมืองพัทยาที่อัตราการใช้ทรัพยากรที่มาก จึงเกิดส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงเป็นปัญหาด้านการถ่ายโอนภารกิจที่มิได้มีการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542⁵ ให้เมืองพัทยาสามารถสนับสนุน ประสานและให้ความร่วมมือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่นได้

ประเด็นที่สาม ปัญหาความทับซ้อนของอำนาจการบริหารงานของเมืองพัทยากับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ปัจจุบันเขตพื้นที่ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีอำนาจคือ เขตจังหวัดชลบุรีตามนัยของมาตรา 8

³ สมคิด เลิศไพฑูรย์, กฎหมายการปกครองท้องถิ่น, (กรุงเทพมหานคร: เอ็ดดิสเปอร์เน็ท, 2550), หน้า 35.

⁴ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มาตรา 9.

⁵ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16.

แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540⁶ โดยเขตเมืองพัทยาเป็นส่วนหนึ่งของเขตจังหวัดชลบุรี ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีที่มีอำนาจในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540⁷ จะมีการจัดทำแผนครอบคลุมไปถึงเมืองพัทยาซึ่งมีลักษณะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษด้วยจึงเกิดเป็นปัญหาความทับซ้อนในการสร้างแผนพัฒนาท้องถิ่นระหว่างสององค์กรที่อาจมีในบางประเด็นที่ไม่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงไม่เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารราชการซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบริหารงานที่อาจมีความขัดแย้งกันแล้วไม่ตรงกับบริบทของพื้นที่เท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองพัทยาซึ่งเป็นเมืองพิเศษที่ต้องการความคล่องตัวในการบริหารงาน⁸ จึงเป็นประเด็นปัญหาที่ว่าความทับซ้อนในการบริหารงานของเมืองพัทยากับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีอาจทำให้การบริหารงานของเมืองพัทยาไม่เป็นเอกภาพและคล่องตัวเท่าที่ควร

ประเด็นที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการตราข้อบัญญัติ ปัจจุบันเมืองพัทยามีอำนาจในการตราข้อบัญญัติเมืองพัทยาตามมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542⁹ โดยในการตราข้อบัญญัติเมืองพัทยาที่เกี่ยวกับ การคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้างและการพัสดุ ต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานกลางที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด¹⁰ซึ่งในปัจจุบันมีประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง มาตรฐานกลางเกี่ยวกับการคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ ลงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง มาตรฐานกลางเกี่ยวกับการคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ (ฉบับที่ 2) ลงวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2562 ที่ได้กำหนดมาตรฐานกลางการตราข้อบัญญัติที่เกี่ยวกับการคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ ให้กับเมืองพัทยาถือปฏิบัติไว้ และจะต้องส่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาให้ความเห็นชอบเมื่อสภาเมืองพัทยามีมติเห็นชอบก่อนที่นายกเมืองพัทยาจะทำการลงนามบังคับใช้ข้อบัญญัติต่อไป ตามนัยของมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542¹¹ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนในการตราข้อบัญญัติที่มีค่อนข้างมากทำให้ไม่มีความคล่องตัวมากพอที่จะรองรับการพัฒนาและการเติบโตของเมืองพัทยา ทำให้การฟื้นฟูและพัฒนาเมืองพัทยาเป็นไปอย่าง

⁶ พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มาตรา 8.

⁷ พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มาตรา 45.

⁸ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย, (กรุงเทพมหานคร: ธรรมดาเพรส, 2547), หน้า 22.

⁹ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มาตรา 70.

¹⁰ โกวิท พวงงาม, การปกครองท้องถิ่น: ว่าด้วยทฤษฎี แนวคิด และหลักการ, (กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เปอร์เน็ท, 2555), หน้า 21.

¹¹ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มาตรา 77.

ล่าช้ากว่าที่ควรจะเป็นในฐานะที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษที่เป็นกำลังหลักสำคัญในทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ปัญหาที่ห้า ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ของเมืองพัทยา ปัจจุบันตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540¹² ได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมตามหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงได้ ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีได้มีการออกข้อบัญญัติลักษณะดังกล่าวเพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมในเขตจังหวัดชลบุรีทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวในพื้นที่เมืองพัทยาได้ ทำให้เมืองพัทยาสูญเสียรายได้จากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในส่วนนี้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากเมืองพัทยามีนักท่องเที่ยวเข้าพักโรงแรมในพื้นที่เมืองพัทยเป็นจำนวนมาก จึงเกิดเป็นปัญหาทั้งทางข้อกฎหมายที่นำไปสู่ปัญหาในทางข้อเท็จจริงดังข้างต้น¹³

ดังนั้น เพื่อให้การบริหารราชการของเมืองพัทยาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาต่างๆดังนี้

ประเด็นแรก ปัญหาโครงสร้างและรูปแบบการบริหารงานของเมืองพัทยาจากปัญหาโครงสร้างและรูปแบบการบริหารงานของเมืองพัทยา โดยมุ่งเน้นไปที่จำนวนของสมาชิกสภาเมืองพัทยา เห็นควรให้มีการแก้ไขมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 จากที่ให้สมาชิกสภาเมืองพัทยามีจำนวนสมาชิก 24 คน ซึ่งเลือกตั้งโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเมืองพัทยา ให้แก้ไขไปในทิศทางเดียวกันกับของกรุงเทพมหานครตามมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ที่ให้มีการกำหนดจำนวนสมาชิกสภากรุงเทพมหานครตามจำนวนประชาชนในพื้นที่นั้น ๆ โดยมีอัตรากำหนดที่ตายตัวแน่นอนว่าถ้ามีประชาชนจำนวนเท่าใดในพื้นที่ จะมีสมาชิกสภากรุงเทพมหานครได้เท่าใด โดยให้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 มีแก้ไขการกำหนดจำนวนสมาชิกสภาเมืองพัทยาให้เป็นไปตามจำนวนประชาชนในพื้นที่เมืองพัทยา ซึ่งอาจจะมีการกำหนดอัตราที่ชัดเจนแน่นอนว่าถ้ามีประชาชนจำนวนเท่าใดในพื้นที่ จะมีสมาชิกสภาเมืองพัทยาได้เท่าใด ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทของเมืองพัทยาที่มีการเติบโตของจำนวนประชาชนอยู่ตลอดเวลา

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาการถ่ายโอนภารกิจให้เมืองพัทยาเห็นควรมีการแก้ไขให้การถ่ายโอนอำนาจตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ของเมืองพัทยเป็นเหมือนกับของกรุงเทพมหานครในมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติกำหนด

¹² พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ตามมาตรา 65

¹³ ชเนศวร์ เจริญเมือง, 100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440 – 2540, (กรุงเทพมหานคร: คบไฟ, 2542), หน้า 52-60 .

แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ที่ให้อำนาจหน้าที่ครอบคลุมทั้งอำนาจหน้าที่ของเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้เกิดความครอบคลุมในการจัดทำบริการสาธารณะและเหมาะสมแก่การเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ เช่นเดียวกับกรุงเทพมหานคร

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาความทับซ้อนของอำนาจการบริหารงานของเมืองพัทยากับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เห็นควรให้มีการกำหนดให้พื้นที่ของเมืองพัทยาไม่รวมอยู่กับพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ซึ่งอาจจะมีการแก้ไขในมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ที่ให้เขตขององค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ เขตจังหวัด ยกเว้นพื้นที่ที่เป็นเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันการดำเนินงานที่ทับซ้อนกันโดยไม่มีเหตุอันควรและทั้งยังเป็นการรักษาเสถียรภาพและความเป็นเอกภาพของพื้นที่พิเศษในการบริหารจัดการเมือง

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการตราข้อบัญญัติเมืองพัทยาเห็นควรให้มีการแก้ไขในลักษณะเดียวกับของกรุงเทพมหานครในมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ที่มีได้ปรากฏให้กรุงเทพมหานครต้องมีมาตรฐานกลางในการตราข้อบัญญัติเมืองพัทยาที่เกี่ยวกับการคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้างและการพัสดุ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสภากรุงเทพมหานครมีมติเห็นชอบ สามารถเสนอร่างข้อบัญญัตินั้น ๆ ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเห็นชอบและลงนามบังคับใช้ได้ โดยมีพิกัดต้องส่งให้หน่วยงานกำกับดูแลให้ความเห็นชอบก่อนแต่อย่างไรก็ตามแก้ไขให้เมืองพัทยาสามารถตราข้อบัญญัติเมืองพัทยาที่เกี่ยวกับการคลัง การงบประมาณ การเงิน ทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้างและการพัสดุ ได้ โดยไม่ต้องใช้มาตรฐานกลางที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด และให้นายกเมืองพัทยาสามารถเห็นชอบและลงนามบังคับข้อบัญญัติเมืองพัทยาใช้ได้เช่นเดียวกับผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยไม่ต้องส่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรีทำการเห็นชอบแต่ประการใด ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการใช้อำนาจหน้าที่ของเมืองพัทยาในการจัดทำบริการสาธารณะในกับประชาชนในพื้นที่และสอดคล้องกับการพัฒนาเมืองพัทยาที่มีการเติบโตอยู่ตลอดเวลา

ประเด็นปัญหาที่ห้า ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ของเมืองพัทยาเห็นควรให้มีการดำเนินการแก้ไขอย่างเช่นในข้อ 1.3 และเห็นควรให้มีการแก้ไขมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงได้ ยกเว้นในพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ อาทิ เมืองพัทยา เพื่อเป็นการจัดระเบียบการจัดเก็บรายได้ที่ควรจะเป็นของเมืองพัทยา ทั้งนี้ เพื่อให้เมืองพัทยามีรายได้เพิ่มขึ้นอันจะนำไปสู่การบริหารงานที่มีประสิทธิภาพต่อไป

สุดท้ายนี้ในส่วนของการเสนอแนะ การค้นคว้าอิสระนี้ได้มีการวิเคราะห์หัตถ์บัญญัติว่าด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีองค์ประกอบจากตัวแทนของประชาชนในด้านต่าง ๆ ในเขตพื้นที่ เช่น ผู้ประกอบธุรกิจ ประชาชนชาวบ้าน ผู้ทรงคุณวุฒิในด้านต่าง ๆ ซึ่งในเมืองพัทลุงมีประชาชนกลุ่มนี้เป็นจำนวนมากและยังมิได้มีการขับเคลื่อนอย่างเป็นรูปธรรม จึงเล็งเห็นว่า จะเป็นประโยชน์อย่างมากในมิติของทางกฎหมายที่จะมีการศึกษาและพัฒนาหัตถ์บัญญัติให้ประชาชนกลุ่มนี้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเมืองพัทลุง เพื่อให้มีความสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสืบไป

เอกสารอ้างอิง

- โกวิท พวงงาม. การปกครองท้องถิ่น: ว่าด้วยทฤษฎี แนวคิด และหลักการ. กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เปอร์เน็ท, 2555.
- ธนสวรรค์ เจริญเมือง. 100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440 – 2540. กรุงเทพมหานคร: คบไฟ, 2542.
- นรินทร์ เมฆไตรรัตน์. สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: ชรรมาพรส, 2547.
- สมคิด เลิศไพฑูรย์. กฎหมายการปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เปอร์เน็ท, 2550.